

Tot slot voert verzoekster aan dat de Commissie het beginsel van gelijke behandeling en de mededeling inzake kroongetuigen van 1996 niet in acht heeft genomen, door Akzo geen geldboete op te leggen ofschoon deze onderneming aantoonbaar een beslissende rol heeft gespeeld bij het uitvoeren van de onrechtmatige handeling. Daardoor heeft de Commissie de voornaamste concurrent van verzoekster een ongerechtvaardigd financieel voordeel van meer dan 100 miljoen EUR verleend, waardoor verzoekster rechtstreeks en individueel is geraakt.

Beroep, op 19 maart 2004 ingesteld door Atlantic Container Line AB, Grupo TMM SA De CV, Hanjin Shipping Co Ltd, Hyundai Merchant Marine Co Ltd, Mediterranean Shipping Co SA, Neptune Orient Lines Ltd, Orient Overseas Container Line (UK) Ltd, P&O Nedlloyd Container Line Limited en Sea-Land Service Inc tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-113/04)

(2004/C 118/98)

(Procestaal: Engels)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 19 maart 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Atlantic Container Line AB, Gotenburg (Zweden), Grupo TMM SA De CV, Tlalpan (Mexico), Hanjin Shipping Co Ltd, Seoul (Zuid-Korea), Hyundai Merchant Marine Co Ltd, Seoul (Zuid-Korea), Mediterranean Shipping Co SA, Geneve (Zwitserland), Neptune Orient Lines Ltd, Singapore (Republiek Singapore), Orient Overseas Container Line (UK) Ltd, Levington (Verenigd Koninkrijk), P&O Nedlloyd Container Line Limited, Londen, en Sea-Land Service Inc, Jacksonville (USA), vertegenwoordigd door J. Pheasant, M. Levitt en K. Nicholson, solicitors.

Verzoeksters concluderen dat het het Gerecht behage:

- (a) de Commissie te veroordelen tot betaling aan verzoeksters van de in bijlage A.1 bij dit verzoekschrift genoemde bedragen;
- (b) de Commissie te veroordelen tot betaling van rente aan verzoeksters tegen het door de Europese Centrale Bank voor de voornaamste herfinancieringstransacties toegepaste percentage vermeerderd met 2 %, dan wel tegen enig ander percentage dat het Gerecht in het licht van de omstandigheden billijk acht, welke moet worden betaald over de periode tussen het tijdstip waarop een einde kwam aan de verantwoordelijkheid van iedere individuele verzoekster voor de kosten met betrekking tot haar bankgarantie (als bepaald in bijlage A.1) en de datum van uitspraak van het Gerecht op het onderhavige beroep;
- (c) de Commissie te veroordelen tot betaling van rente aan verzoeksters tegen een percentage dat het Gerecht in het licht van de omstandigheden billijk acht, over de bedragen

die het Gerecht sub (a) en sub (b) gelast te betalen, vanaf de datum van de uitspraak van het Gerecht in de onderhavige zaak tot de betaling van de bedragen;

(d) vast te stellen dat de beslissing die is vervat in of waarvan blijkt in de brief van de Commissie van 6 januari 2004, nietig wordt verklaard;

(e) de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Op 16 december 1998 heeft de Commissie aan verzoeksters geldboeten opgelegd wegens twee inbreuken op artikel 82 EG. Bij arrest van 30 september 2003 ⁽¹⁾ heeft het Gerecht van eerste aanleg deze geldboeten in hun geheel nietig verklaard.

Verzoeksters stellen dat zij aanzienlijk financieel nadeel hebben geleden als een rechtstreeks gevolg van het onrechtmatig opleggen van de geldboeten door de Commissie. Volgens verzoeksters bestaat dit nadeel in de kosten die verzoeksters hebben moeten maken voor het verstrekken van bankgaranties in plaats van betaling van de onrechtmatig opgelegde geldboeten en voor de handhaving van deze garanties vanaf de datum waarop zij waren verkregen tot de datum van de intrekking ervan. Een bedrag gelijk aan deze kosten dient te worden vergoed om verzoeksters in de rechtspositie te plaatsen waarin zij zich zouden hebben bevonden indien de Commissie dergelijke geldboeten niet onrechtmatig zou hebben opgelegd.

Verzoeksters vorderen dat de Commissie wordt gelast de bij artikel 233 EG voorziene „maatregelen te nemen welke nodig zijn” ter uitvoering van bovengenoemd arrest, door aan iedere verzoekster een bedrag te betalen gelijk aan de kosten die zij heeft gemaakt voor het verstrekken van haar bankgarantie, vermeerderd met een passende rente.

⁽¹⁾ Arrest van 30 september 2003 in de gevoegde zaken T-191/98 en T-212/98—T-214/98, Atlantic Container Line e.a./Commissie (nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie).

Beroep, op 24 maart 2004 ingesteld door Wieland-Werke Aktiengesellschaft tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-116/04)

(2004/C 118/99)

(Procestaal: Duits)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24 maart 2004 beroep ingesteld tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen door Wieland-Werke Aktiengesellschaft, gevestigd te Ulm (Duitsland), vertegenwoordigd door R. Bechtold en U. Soltész, advocaten.

Verzoekster concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie (zaak COMP/E-1/38.240 - Industriebuis) nietig te verklaren;
- subsidiair, de bij de beschikking opgelegde geldboete te verlagen;
- de Commissie te verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Bij de bestreden beschikking heeft de Commissie vastgesteld dat verzoekster en vijf andere ondernemingen door hun deelname aan een reeks afspraken en onderling afgestemde feitelijke gedragingen in de vorm van prijsafspraken en opsplitsing van de markt in de industriebuisbranche inbreuk hebben gemaakt op artikel 81, lid 1, EG, en vanaf 1 januari 1994 op artikel 53, lid 1, van de EER-Overeenkomst. De Commissie heeft de betrokken ondernemingen geldboeten opgelegd.

Verzoekster stelt dat de Commissie bij de vaststelling van de geldboete de omvang van de betrokken ondernemingen niet afdoende in aanmerking heeft genomen. In verhouding tot verzoeksters totale omzet is de haar opgelegde geldboete onevenredig hoog. Dit vormt een schending van het evenredigheidsbeginsel en van de eigen richtsnoeren van de Commissie. Bovendien leidt deze methode ertoe dat kleine en middelgrote bedrijven in een ongunstigere positie worden geplaatst waardoor het algemene gelijkheidsbeginsel en het beginsel van de individuele bepaling van het bedrag van de geldboete zijn geschonden.

Voorts voert verzoekster aan dat bij de bepaling van de geldboete het economische belang van de inbreuk niet afdoende in aanmerking is genomen omdat de Commissie de marktvolumes niet juist heeft berekend. Verder is de verhoging van 10 % per jaar die de Commissie wegens de duur van de inbreuk heeft vastgesteld, door haar onjuist gemotiveerd.

Verzoekster betoogt verder dat de methode van de Commissie voor de bepaling van de geldboete niet aan het uit het beginsel van de rechtsstaat voortvloeiende vereiste van duidelijkheid voldoet. Met name de vaststelling van het basisbedrag die volledig los van de individuele economische verhoudingen van de betrokken onderneming en van het economische belang van de inbreuk heeft plaatsgevonden, laat de Commissie een vrijwel onbepaalde beoordelingsvrijheid. Artikel 15 van verordening nr. 17/62 is niet meer verenigbaar met het vereiste van duidelijkheid en derhalve met hoger gemeenschapsrecht. Ten slotte heeft de Commissie verzoekster bij de toepassing van de kroongetuigenregeling van 1996 zonder duidelijke reden ten opzichte van andere ondernemingen benadeeld.

Beroep, op 24.03.2004 ingesteld door Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren e.a. tegen Commissie van de Europese Gemeenschappen

(Zaak T-117/04)

(2004/C 118/100)

(procestaal: Nederlands)

Bij het Gerecht van eerste aanleg van de Europese Gemeenschappen is op 24.03.2004 beroep ingesteld tegen de Commissie voor de Europese Gemeenschappen door Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens Zuidelijke Randmeren, gevestigd in Zeewolde (Nederland), Jachthaven Zijl Zeewolde B.V., gevestigd in Zeewolde (Nederland), Maatschappij tot exploitatie van onroerende goederen Wolderwijd II B.V., gevestigd in Zeewolde (Nederland), Jachthaven Strand-Horst B.V., gevestigd in Ermelo (Nederland), Recreatiegebied Erkemederstrand V.O.F., gevestigd in Zeewolde (Nederland), Jachthaven- en Campingbedrijf Nieuwboer B.V., gevestigd in Bunschoten-Spakenburg (Nederland) en Jachthaven Naarden B.V., gevestigd in Naarden (Nederland), vertegenwoordigd door mr. T.R. Ottervanger en mr. A.S. Bijleveld.

Verzoekende partij concludeert dat het het Gerecht behage:

- de beschikking van de Commissie van 17 december 2003, kenmerk C(2003)3890fin, inzake de door Nederland ten uitvoer gelegde steunmaatregelen ten gunste van jachthavens zonder winstoogmerk in Nederland, nietig te verklaren en de verleende steun als onrechtmatige bedrijfssteun aan te merken;
- Commissie te veroordelen tot betaling van de kosten van het geding.

Middelen en voornaamste argumenten

In de bestreden beschikking is de Commissie van oordeel dat er ten aanzien van de betrokken jachthavens geen staatssteun is in de zin van artikel 87, lid 1, EG-Verdrag. Volgens de Commissie is er met betrekking tot de jachthaven van Wieringermeer geen voordeel en wordt met betrekking tot de jachthavens van Enkhuizen en Nijkerk het handelsverkeer tussen de lidstaten door de steunmaatregel niet ongunstig beïnvloed.

Ter ondersteuning van hun verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de Commissie artikel 87, lid 1, EG-Verdrag onjuist heeft toegepast en geïnterpreteerd. Verzoekers voeren in de eerste plaats aan dat de Commissie een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt door aan te nemen dat de steunmaatregel ten aanzien van de jachthavens van Enkhuizen en Nijkerk de handel tussen de lidstaten niet beïnvloedt. Volgens verzoekers zijn de jachthavens actief in een internationale toeristische sector en hebben zij geen strikt lokale functie.

Verzoekers voeren verder aan dat de Commissie eveneens een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt in de berekening van het bedrag van de staatssteun aan de jachthaven in Nijkerk. Volgens verzoekers is de Commissie er ten onrechte van uitgegaan dat de taxatiewaarde gebaseerd was op een niet-vervuilde en goed onderhouden haven.

Volgens verzoekers is er bovendien ook sprake van staatssteun aan de jachthaven van Wieringermeer.

Verzoekers voeren ten slotte een schending van de motiveringsvereiste en artikel 253 EG-Verdrag aan.